

VIOLA SZANDRA

Haldokló a háznál

*Mint a balett-táncosok,
lábujjhegyen jár.
Igyekszik észrevétlenül
jönni-menni,
elpakol utánam.
Gyakran szellőztet,
de már csak sötétben.
A testet sirástól rozsdálló
ketrecnek képzelem,
könnye úgy fut
végig a nyakán,
mint régi házon a borostyán,
idomul, rejtőzködni próbál,
mégis felfekszik puhán
minden köré gyűlt pillanatra,
olyankor nyílt vízként néz, lebeg,
arcunk fekete sirályá válik fölötte.*

Nyugdíjazott balett-táncos

Tagjai megszáradt tüzek.

Én

*Testem láthatatlan,
egyre nyíló láng,
esténként összegombolom
mellem a horizontot,
de nem alszom soha,
akár a meztelen jelek.
Olyan öreg vagyok,
én szoptattam az időt.
Visszadobom az állatoknak húsomat,
Istennek a lelkem.*

Sivatag

*Lassan morzsolgatlak,
egyenként tapintom a porszemeket.
Jó lenne folyékonyak lenni,
sarat csinálni, emberré gyúrni.*

*Te belülről áradsz,
mint a csend valójában.
most nem az idő, csak a homok pereg.*